

„Ještě jedno?“

Oter se mě sice ptal, ale současně už u číšníka jednoznačným gestem objednával další rundu. Bylo mi jasné, že až s ní skončíme, bude mi v krvi kolovat přesně o jeden půllitr piva a panáka alkoholu víc, než na co jsem zvyklý. Vlastně mi to ale nevadilo. Oter dostal za obilí slušnou cenu a mně se vydařil obchod roku. Za ultrastabilní paměti jsem dostal cenu, kterou jsem požadoval, o tučet balíčků elektrod se přede mnou zájemci téměř porvali v rámci spontánní dražby. K tomu jsem sehnal všechny potřebné náhradní díly pro opravy strojů v osadě, většinu z nich výměnou za repasované alternátory sestavené z krámů ze šrotiště. A ještě jsem část hotovosti stačil uložit do místní pobočky První globální banky. Byl jsem sám se sebou spokojený. Vzácný pocit. A příjemný.

Přinesli nám další pivo a malého prcka křišťálově čistého alkoholu; jen řetízek bublinek prozrazoval, že to není obyčejná voda. Pití vypadalo stejně skvěle jako při první rundě, přesto jsem vytáhl ze zápěstního počítače sondu a ponořil ji do džbánů. Žádné obvyklé chemické jedy, žádná radioaktivita.

„Seš fakt opatrněj,“ poznamenal Oter pobaveně, skoro posměvačně.

„Slyšel jsem o místech, kde ti první pohár налеjí poctivý a další jsou jedovaté,“ nenechal jsem se popichovat.

Tady ale něco takového asi opravdu nehrozilo, Postolov nebyl osada ani vesnice, ale skutečné město, navíc patřící do Městské ligy, a vypadalo to, že zákony se zde opravdu dodržují.

„Kočka,“ naznačil Oter směr pohledem.

Nebyl jsem zvyklý na to, aby dívky nebo mladé ženy bez doprovodu navštěvovaly nálevny a hospody, ale musel jsem s ním souhlasit.

Nemohlo jí být víc než dvacet, měla na sobě skládanou sukni až po kotníky, viděl jsem jen tmavé kožené boty s přezkami, košili měla vypasovanou a na dva horní knoflíčky rozepnutou. To kontrastovalo s vlasy spořádaně spletenými do dlouhého těžkého copu. Vlastně vypadala, jako by do třetířadé nálevny, na lepší jsme nebyli zvyklí a ani jsme nebyli ochotni utrácet za ně peníze, nepatřila.

„Jo, kočka,“ souhlasil jsem.

Věnovala mi letmý pohled, přesto to stačilo, aby mi málem zaskočilo. Možná byl delší než letmý. Míjela stůl, u kterého seděli tři muži. Jeden rozložitý, ramenatý, s obličejem poznamenaným spáleninou; druhý velký, s břichem přelévajícím se přes opasek; třetí malý s obličejem krysy.

Ten velký tlustý ji nečekaně chytil za paži a zastavil v pohybu tak prudce, až málem upadla.

V panujícím ruchu jsem neslyšel, co jí řekl, ale ona odpověděla ostrým políčkem, po kterém mu na tváři zůstala rudá stopa. Nevypadala, že by se bála.

Ramenatý se usmál a plácl ji přes zadek.

Něco na něj zavrčela, tlustoch si ji přitáhl blíž.

Už jsem se naučil, že se nemám plést do cizích záležitostí, ale když ji ten jeden svíral a druhý oplácával, nedokázal jsem si pomoci. Možná za to mohlo pivo. Nebo její pohled?

Všimli si mě, ještě než jsem dorazil k jejich stolu. Okamžik mi všichni tři, vlastně všichni čtyři včetně jí, připadali jako zmrzlé sousoší.

„Takhle se muži nechovají k dámě,“ řekl jsem. „Pusťte ji.“

Krysák se zatvářil spokojeně, Tlustoch se zasmál, Ramenatý se po mně natáhl. Byl mnohem silnější než já, ale nebyl jsem dnešní. V pátrání po součástkách a náhradních dílech na starých vřakovitých panovala drsná konkurence, a to mě naučilo postarat se sám o sebe. Praštil jsem ho přes loket obuškem, ne delším než dvacet centimetrů, ale s hlavou naplněnou olověnými broky. Zařval, ale přesto po mně sáhl druhou rukou. Praštil jsem ho podruhé, vši silou, tentokrát do ramene, vzápětí jsem kopem povalil tloušťka snažícího se vstát ze židle.

Krysák mávl na někoho za mnou, pro jistotu jsem dupl Tlustochovi na nárt a až potom se otočil. Od vedlejšího stolu se zvedali další tři muži, všichni podezřelá individua, já v centru jejich zájmu.

Věděl jsem, že mám jedinou šanci – vzít nohy na ramena.

Vystřelil jsem dveřmi, oni za mnou. Ještě se úplně nesetmělo, na ulicích se pohybovalo víc lidí než u nás za plného dne. Okamžitě jsem zvolnil, tady se mě pronásledovat neodvážím.

Opak byl pravdou.

„Tam je!“ slyšel jsem je křičet bez skrupulí.

Procházející lidé se před nimi rozestupovali a jinak si jich nikdo nevšímal. Sakra. Znovu jsem zrychlil. S tímhle jsem nepočítal, ale pořád jsem si byl jistý, že jim uteču a ztratím se. Postolov byl na to dost velký.

Pak mi někdo, asi ze sportu, podrazil nohu. Sice jsem upadl, ale vzápětí jsem byl opět na nohou. V temné uličce, do které jsem ve snaze natáhnout zkrácený náskok zahrnul, se mi tři výrostci pokusili zatarasit cestu. To už jsem ale tak nějak předvídal a bezohledně jsem mezi nimi proskočil.

V Postolově to chodilo jinak, než jsem předpokládal.

Uteču jim a schovám se někde víc ve středu města, kde je pouliční osvětlení, sídlí starosta a další bohatí lidé, změnil jsem plán.

Zazněl výstřel. Kulku jsem zabzučet neslyšel, ale zásah do stěny po mé pravé ruce byl až příliš blízko. Zrychlil jsem a cítil, jak mi dochází dech, vzápětí jsem zakopl. Možná kvůli únavě, možná protože se šelilo a v ulicích panovala téměř tma.

Další zatáčka, křižovatka.

V plicích mi hvízdalo, nohy mi těžkly a zástup mých pronásledovatelů se mi stále držel v patách. Nechápal jsem to, nevypadali na běžce. K tomu mě jen těsně minulo několik kamenů vržených ze stínů okolních domů. Konečně se přiblížila záře lamp centra města. Byl jsem v bezpečí.

Snad.

Náměstí.

Okna výstavní radnice byla temná, ale na policejní stanici se svítilo.

Díkybohu.

Proletěl jsem dveřmi a zůstal stát před železnou mříží zabraňující vstup dovnitř budovy.

„Pronásledují mě!“ vyhrkl jsem. „Banda kriminálníků!“

Mladík za mříží v uniformě z lesknoucí se luxusně vyhlížející látky si mě přeměřil oceňujícím pohledem.

„Vaše jméno, adresu a občanské číslo,“ řekl trochu překvapivě.

„Jmenuji se Matyáš Sanders a pocházím z Křiškově!“ prakticky jsem vykřikl, protože každým okamžikem se za mnou mohli vřítit mí pronásledovatelé.

„Takže cizinec,“ opáčil mladík znuděně a ztratil o mě zájem.

Tady mi nepomohou, došlo mi. Vběhl jsem do pasti.

Rozhlédl jsem se, zda někde nenajdu únikovou cestu.

Odněkud zevnitř stanice se nesl zvuk vzrušeného rozhovoru. Mříž byla bytelná, z palec silných armovacích prutů. Při prohlížení jsem si uvědomil, že závora dveří není zajištěná.

Otevřel jsem si, nechal jsem ztumpachovělého mladíka v uniformě jeho hloupým otázkám, proklouzl dovnitř a zavřel za sebou. Naštěstí to byl typ zámku, který k zamknutí nepotřeboval klíč. Aspoň něco, získal jsem čas.

Ztratil jsem se v přítmí chodby, s minimálním zpožděním se do předsině policejní stanice vřítili mí pronásledovatelé. Další překvapení, kriminálníci obvykle nenavštěvují policejní stanice. Schoval jsem se za roh, aby na mě nebylo vidět.

Zepředu se nesl zvuk hovoru, ze zadu chaotické překřikování mých pronásledovatelů. Potřeboval jsem za každou cenu najít cestu pryč, abych mohl vzít nohy na ramena a vypadnout z Postolova domů.

Jenomže chodba vedla jen jedním směrem ke vzrušené diskusi; opatrně jsem postupoval, teď už jsem rozeznával jednotlivá slova.

„Prostě pokud jste muže požadovaných kvalit nesehnal, nemohu vám pomoci. A ve vězení nemám nikoho. Otázkou je, zda bych ho odsoudil k trestu, který je dle mého názoru srovnatelný s trestem smrti, vzhledem ke stavu vašeho stroje. Při vší úctě, kapitáne.“

Ti za mnou se zase hádali s mladíkem v uniformě, cítil jsem se jako liška lapená v noře.

Musel jsem to risknout.

„Prosím, pomozte mi,“ vpadl jsem do místnosti.

Stroze vyhlížející muž v šedivém oděvu připomínajícím uniformu bez jakýchkoliv distinkcí a označení seděl u stolu s policistou,

podle zlatem se lesknoucích nárameníků mnohem výše postaveným než mladík ve vstupní kanceláři, společnost jim dělal rozložitý, netečně se tvářící muž. Nesešel s nimi u stolu, ale stál u protějšího okna a díval se z něj ven, jako by ho hovor nezajímal. Nebyl rozložitý, byl obrovský, uvědomil jsem si na druhý pohled.

„Pronásledují mě,“ podařilo se mi ještě říct.

Policista se na mě stroze podíval. Jedno jsem mu musel přiznat, do kanceláře mu vpadl cizinec, a on nehnul ani brvou.

„Mohl bych vás nechat zavřít za neoprávněné vniknutí na policejní stanici a ohrožení náčelníka,“ prohlásil povýšeně.

„Ale oni mě pronásledují, snaží se mě zabít, střídali po mně,“ chrllil jsem.

Za sebou jsem slyšel mechanický zvuk rychle a neobratně otevíraného zámku mříže.

Věděl jsem, že pokud nezískám policejního náčelníka na svou stranu, dopadnu špatně.

„Přijeli jsme jen prodat sklizeň, hardware a nakoupit nějaké náhradní díly,“ pokračoval jsem. „Nic jiného, nepotřebujeme potíže.“

„Takže cizinec,“ opáčil policejní náčelník, povýšený postoj se změnil v neskrývané pohrdání.

Muž v šedém se po mně naopak podíval se zájmem.

Ozvalo se zaklepání na zárubeň dveří. Stál v nich rozpačitý mladý policista, za ním tísnící se dav.

„Pane náčelníku, omlouvám se, že ruším, ale mám tady řadu vážných obvinění zde proti přítomnému muži. Napadení občana s újmou na zdraví, ničení majetku, útěk bez zaplacení konzumace...

...zatracený Oter!

„To není pravda, mám svědka!“ snažil jsem se zasáhnout ve svůj prospěch.

„Nepředpokládám, že máte tolik svědků, jako je zde přítomno poctivých občanů města!“

Náčelník opravdu cizince neměl rád. To už mi bylo jasné, že místní policie mi nepomůže.

„Říkal jste, že jste přijel nakoupit náhradní díly?“ zeptal se mě muž v šedém.

„Ano, jsem mechanik, starám se u nás o všechny stroje. Mám klientelu i v okolních osadách.“

„Hledám mechanika. Staňte se členem mé posádky, a postarám se o vás,“ naznačil krátký pohled k lidem tlačícím se do místnosti.

„To nemůžete!“ protestoval náčelník.

„Zatkněte ho,“ přikázal svému podřízenému a ukázal na mě.

Muž v šedém otevřel desky položené na stole, kterých jsem si předtím nevšiml. Stačil jsem jen přečíst nadpis:

Žoldněřská smlouva.

„A přidejte k seznamu obvinění taky pokus o znásilnění!“ ozvalo se z hloučku.

Do čela zástupu se prodrala mladá žena, kvůli které to všechno začalo.

Bez čtení jsem podepsal.

„Pane, tento muž je členem mé posádky. Zaručuji, že se dostaví k řádnému soudu, ale do doby, než bude odsouzen, ho nevydám ze své pravomoci. Přesně podle platných dohod mezi svobodnými žoldněři a městem. Děkuji za vaši pomoc a loučím se.“

Můj nový šéf zvedl z desek mnou podepsaný list; až teď jsem zjistil, že jsou to dva na sobě, jeden propisovací kopie. Kopii mi podal a originál si schoval. Opatrně jsem ho napodobil. Stále jsem netušil, zda z toho všeho uspokojivě vybruslím, zda jsem se nedostal z bláta do louže.

Policejní náčelník se snažil tvářit profesionálně, jeho vztek prozrazovala pouze rajčatová barva a nabíhající žíly na čele.

„To je vaše právo,“ potvrdil neochotně. „Vzhledem k tomu, že nejste občané tohoto města, nespadáte pod pravomoc policie,“ podíval se významně na ostatní přítomné, „a já neodpovídám za vaši bezpečnost.“

Větší náповědu bandě dát nemohl. Můj nový šéf, nebo velitel, nehnul ani brvou.

„A teď všichni opusťte policejní stanici, nebo vás dám zatknout,“ vyzval náčelník.

Poté co přítomným téměř přímo řekl, že si s námi venku mohou udělat, co uznají za vhodné, neprotestovali.

Velký muž po celou dobu lhotejně stojící u okna zamířil k odchodu, a jakmile místnost opustili mí pronásledovatelé, velitel ho

následoval. Protože jsem nevěděl, co mám udělat jiného, zařadil jsem se za ně.

Temné ústí dveří ven mi připadalo jako tlama obludy, která se mě chystá sežrat, na cestě mě doprovázely zlé pohledy náčelníka a jeho podřízeného.

Jako naschvál moc pouličních lamp nesvítilo, možná se o to už stačili postarat. Prošel jsem dveřmi, ty za mnou zaklaply se zlověstným cvaknutím, slyšel jsem zvuk otevírané špehýrky. Náčelník byl zvědavý. Alespoň nějaká lidská vlastnost mu nechyběla.

Pronásledovatelé na nás čekali prakticky hned u stanice rozmístění do nepravidelného půlkruhu. Bylo jich mnohem víc než uvnitř; zaregistroval jsem, jak si dívka z nálevny vyměňuje pár slov s Krysákem. Ramenáč se držel v pozadí, v mizerném světle vypadal bledší než smrt, jednu ruku měl v provizorním závěsu. Dvě rány obuškem mu daly za brat. Bylo mi jasné, že dopadnu hůř, mnohem hůř. Pokud přežiji.

Velký muž zamířil k Tlustochovi, který si ostentativně plácal do dlaně malým dřevěným obuchem. Dimenzovaným na přerážení kostí, přišlo mi. Při dokroku obr bez nápřahu ležérně vystřelil rukou vpřed a zasáhl velké nafouklé břicho. Následně využil Tlustochova zhroucení a narazil si jeho tvář na koleno. Praskání chrupavky a kostí jsme všichni slyšeli naprosto zřetelně.

Všechno se odehrálo tak rychle, že se nikdo nestačil hnout. Velký muž pokračoval v původním směru pohybu a kopem na koleno poslal k zemi dalšího muže. To už se na něj vrhli všichni z nejbližšího okolí. Netušil jsem, jak to udělal, ale nejrychlejšího z nich kolem sebe protáhl, jako by sám byl nějakým velkým válečným strojem, a znásobenou silou ho vrhl proti jeho kumpánům. O zlomek sekundy později ho jako ještě ničivější zbraň následoval.

Disponoval neskutečnou silou, rychlostí, ale sám to nemohl zvládnout. Vrhł jsem se do rvačky za ním, o spánek se mi otřela pěst, něco mě nabralo do žeber. Čelem jsem rozdrtil velký nos, strhl chlapa pod sebe, dupnul mu do obličeje, pak mě někdo srazil k zemi. Vykopl jsem proti přibližujícím se nohám, se štěstím zasáhl rozkrok a zase se překulil na nohy.

V dalším šílenství mě zastavilo až cvakání natahovaných závěrů zbraní. Všichni jsme ztuhli jako sochy.

Krysák držel v ruce automatickou zbraň, zřejmě ji předtím ukrýval pod kabátem, další ozbrojení kumpáni se ukrývali někde za ním. „Myslím, že tohle je nejvyšší eso,“ pronesl spokojeně.

„Maximálně král,“ ozval se suchý hlas, který už jsem dokázal jednoznačně identifikovat.

Velitel držel v ruce masivní revolver a mířil jím Krysákovi na hlavu.

Byla to na pohled až zbytečně velká zbraň a přes zjevnou hmotnost ji držel naprosto nehybně.

Krysák se podíval na zbraň, zpět na žoldnéře.

Nevypadal vystrašeně.

„Takový kanón máte na slony?“

Luskl prsty, ze tmy vystoupili další muži, ti už měli zbraně připravené. Pistole, ale na nás to bohatě stačilo.

„Stejně bych řekl, že mám eso,“ vypadal Krysák spokojeně.

Ve tváři velitele se nepohnul ani sval a obrovský revolver v jeho ruce dál mířil na Krysákovu hlavu.

„Jak jsem řekl, maximálně král,“ zopakoval žoldněř.

Z temnoty se ozval zesilující šum, který jsem už nějakou dobu registroval.

Pak jsem rozeznal měkké staccato keracelových pásů, podobných těm, které používáme na nejsilnějších traktorech. Tohle ale znělo jinak. A chyběl mi rachot motoru.

Už to slyšeli všichni a otáčeli se po zvuku.

Ze tmy se vynořila obrovská temná masa, lidé před ní začali mimovolně ustupovat. Zastavila těsně za velitelem, na pancíři se rozsvítily obrysy integrovaných reflektorů, které ze tmy neomylně vytáhly Krysáka a jeho lidi. V odraženém světle jsem viděl hlavně kulometů s dokonalou mechanickou plynulostí sledující každý jejich pohyb. Masivní dlouhý kanón čněl nad námi kamsi do tmy.

Tank. Největší, jaký jsem kdy viděl. Mělo mi to dojít, když šla řeč o žoldněřích, tihle patřili mezi elitu, tankmeni.

„Máte tři sekundy na to, abyste zmizeli,“ řekl velitel stále svým typickým hlasem bez emocí. „Pak budete mrtvi. A jen pro jistotu připomínám, disponuji velmi citlivými přístroji pro noční vidění.“

Silueta Postolova se za námi postupně ztrácela v linii horizontu. Seděl jsem na předním krytu pravého pásu na deset centimetrů silné termistyrénové desce připevněné k pancíři lepidlem, sloužící jako polstrování. O kus dál jsem si přilepil úchyty pro nohy a jeden pro ruce, pro případ, že bychom museli jet terénem. Pokud by došlo na skutečně drsnou jízdu, na svém místě bych se ale ani tak neudržel. I přes brýle s těsnými bočnicemi jsem měl oči plné prachu a zadek mě přes mou měkkou podložku začínal bolet. Motor měl ale stále uspokojivý zvuk, a to bylo to nejdůležitější, alespoň pro mě.

Ohlédl jsem se a přehlédl konvoj. Jeli jsme v čele, pak následovalo dvanáct obchodních kontejnerových tahačů prostřídáných užitkovými pancéřovanými vozy s vybavením, náhradními součástkami a zásobami pohonných hmot, po stranách nás jistila rychlá vozidla se základní balistickou ochranou a formaci uzavírali tři obrněnci, každý obsazený silně ozbrojenou žoldněřskou posádkou. Ještě dále okolo konvoje kroužily terénní vozy personálu obchodníků, odhadoval jsem ale, že je jen otázkou času, než je přestane bavit kodrcání po nerovnostech a zařadí se na cestu. Ve svém výčtu jsem vynechal dva šestikolové pancéřované a současně luxusní stroje majitele karavany pana Camuvieliho a jeho dcery Nataši Camuvieli. A také osobní obrněnci dalších dvou obchodníků, kteří se ke konvoji přidali na poslední chvíli. Ty byly o něco menší, ale také disponovaly jistou palebnou silou.

K pravému boku tanku se přiblížil terénní vůz Herberta Camuvieliho, synovce pana Camuvieliho. Včera večer jsem ho porazil v partii šachu, ke které si mě vybral, protože nenašel nikoho jiného, kdo by si byl ochoten zahrát. Kupodivu ho porážka nenaštvala, právě naopak.

„To vaše sedadlo mi připadá trochu nepohodlné,“ řekl poté, co mě pozdravil posunkem.

„Je nepohodlné,“ připustil jsem.

„Pokud se vám nechce sedět na své pancéřované obludě, předsedněte si ke mně,“ hulákal na mě a připadal mi přitom naprosto spokojený. Určitě neměl oči plné písku jako já.

„Nemohu, mám hlídku,“ odpověděl jsem mu. „Dostal jsem rozkazy.“

„Jasně, taky někdy plním rozkazy!“ zakřičel.

Musel jsem obdivovat, jak bravurně a zdánlivě bez vědomé snahy udržuje od valícího se tanku konstantní vzdálenost.

„Tak tedy večer, ale kdybyste změnil názor, mávněte na mě!“

„Platí,“ rozloučil jsem se s ním.

Před námi jsem rozeznával pár terénních nerovností, které sice odpružení podvozku snadno zvládne, ale já se na ně budu muset soustředit.

Herbert Camuvieli přidal plyn a zmizel v oblacích prachu. Čekalo nás stoupání, znovu jsem se zaměřil na zvuk motoru.

Těžařské automaty, půdní procesory, traktory i všechny zemědělské i zemědělné stroje jsem opravoval jako na běžícím pásu a byl jsem v tom dobrý. Možná nejlepší v širokém okolí. Tenhle tank však byl něco naprosto jiného, kus technologie z jiného věku, hardware z minulosti.

Té noci, kdy jsem se upsal kapitánovi Oliveru Knispelovi ke službě a on mi za to zachránil život, mi tank připadal jako neporazitelné válečné monstrum. Už následujícího rána jsem však zjistil, že je to prakticky boje neschopný vrak. Ne že by přišel o staré pokročilé vojenské technologie, ale chybělo mu srdce – zdroj energie, motor. K místu šarvátky té noci dojel na poslední zbytky energie ukryté v jeho zapouzdřeném zdvojeném akumulátoru. Pochyboval jsem, že v nich zůstalo dost šťávy pro přístroje nočního vidění nebo pro obsluhu kulometů a dalších zbraní. Kapitán však mluvil dokonale přesvědčivě, a to stačilo. Vlastní motor, z mého pohledu vysoce sofistikovaná turbína vybavená nadstavbou, jejíž účel jsem ani nedokázal odhadnout, byl roztavený. Zevnitř roztavený, někdo z něj ždímal výkon, na který nebyl stavěný. Jak se to stalo, mi nikdo neřekl a já se sám neptal.

Mým prvním úkolem bylo zprovoznit motor, v prvních dnech alespoň záložní zdroj energie. Útok postolovské sebranky jsme odrazili s pomocí parního stroje, který jsem nainstaloval, zprovoznil a propojil s dobíjením akumulátoru hned následujícího dne poté, co jsem podepsal smlouvu. Byla to brutální instalace, ale energie poskytla dost, nejhorší bylo permanentně shánět tuhá paliva.

Následující měsíc jsem strávil hledáním a posléze instalací šestnáctiválcového diesellového agregátu. Součástí jeho zprovoznění

bylo množství úprav od výroby nového profilu dna pístů, přes úpravu spalování a kompletní přepracování elektroniky. Všechno kvůli tomu, aby motor poskytoval maximální výkon při minimální spotřebě. Jak moc to bylo pro kapitána důležité, jsem pochopil až poté, co jsme místo kávy pili k snídani a večeri jen slabý cikorkový odvar. Marlon, náš řidič, mi s rezignovaným pokrčením ramen vysvětlil, že všechny peníze padly na mnou požadovaný materiál. Ale ani on neprotestoval ani slovem. O pár dní později, kdy kapitán získal novou zakázku, se situace o řád zlepšila. A to ještě nebyla opravena hlaveň. To byl můj druhý hlavní úkol. I s tím jsem se postupně vypořádal, ale otázka, jak dobře, mi občas rušila klidné spaní.

Právě protože jsem byl odpovědný za zprovoznění a přestavbu motoru, naslouchal jsem teď každému podezřelému zvuku linoucímu se z útrob našeho stroje. Našeho stroje. Stačil měsíc, a můj původní život byl ten tam. Žoldněřská smlouva, kterou jsem podepsal, neměla časové ohraničení. Skončit mohla ekonomickým vypořádáním, zraněním s následným postižením zabraňujícím výkonu služby, smrtí nebo dohodou obou stran. Ekonomické vypořádání bylo založeno na množství komplikovaných vzorců, kde převážnou většinu vstupů představovaly náklady na přijetí nového člena týmu. Nesnažil jsem se do nich proniknout, zpětně to vlastně nemělo cenu. A kapitán nevypadal na někoho, kdo by snadno propouštěl muže ze svých služeb. Možná jednou, až přijde ten správný čas, se zeptám. Teď jsem se mu cítil zavázán, zachránil mi život.

Ozvalo se zabušení na pancíř. Ještě jsem dobře neuměl používat interkom a občas jsem oslovoval lidi chybně. Na krytu levého pásu v mnohem lépe zhotoveném provizorním sedátku, nebo spíš lůžku, se vezl náš první střelec Erich Katzinski. Možná proto mě upozornil mimo okruh. V Postolově jsem s ním spolupracoval nejčastěji, protože řídicí systém palby měl na zdroj energie velmi specifické požadavky. Kapitán po něm požadoval, aby mi byl naprosto k dispozici, až jsem získal dojem, že je Katzinski z nějakého důvodu šikanován. Poté co jsme dokončili naladění systému, první střelec zmizel. Nikdo jeho nepřítomnost nekomentoval, až po třech dnech se ostatní sebrali a přinesli ho z města opilého do komatózního stavu. Po dvou dnech strávených na lůžku se pak dal dohromady

a teď, první den na cestě, vypadal nejnorněji za celou dobu, co jsem ho znal.

Postavil jsem se, abych na něj viděl přes korbu tanku. Jako obvykle měl na hlavě naraženou sepranou khaki kšiltovku, kterou nikdy neodkládal. Maximálně u ní měnil kšilty.

„Tam, viděls?“ ukazoval mi.

Následoval jsem naznačený směr. V dálce, ve zvolna stoupající planině zvrásněné mírnými pahorky, mezi nimiž se cesta vinula, jsem zahlédl pohybující se lesklou skvrnu. Proč ji nezaregistrovaly systémy tanku? Možná ji detekovaly, jen se nikdo neobtěžoval mě o tom informovat. Vytáhl jsem vlastní dalekohled, zázrak konvenční optiky. Ani doma jsem bez něj nikam nevycházel. Najít cíl na pohybujícím se tanku bylo obtížné, ale nakonec jsem to zvládl. Akumulátor přístroje byl plně nabitý, elektrostatické pole okamžitě zformovalo kapalně čočky do příslušného tvaru a zaostřilo.

Mohl to být tupý mech, mechanoid řízený počítačem a jednoduchým programem. Podle toho, jak chytře se pohyboval, jsem ale tipoval mnohem chytřejšího bota. Takového jsem ale dosud nikdy neviděl. Velký jako kavkazský ovčák a podobně robustně stavěný. Jak se zastavil na kamenném ostrohu jednoho z pahorků a soustředěně sledoval konvoj, naháněl strach. Já byl zvyklý pouze na mechanoidy s primitivními řídicími algoritmy, nebo malé boty, kteří se občas zatoulali do naší oblasti. Po zamračeném dni a dlouhé noci je bylo obvykle možné všechny bez velkého rizika posbírat, jejich opotřebované akumulátory moc nevydržely. A většinou byli celkově k nepotřebě, z mizerných slitin, elektronika té nejnižší kvality, až se člověk divil, že vůbec fungují. Pohrobci dávné války.

Dělová věž se pootočila, i když hlavně zbraní zůstaly v cestovních polohách.

„To Rigajev, je zvědavý jako vždy,“ uklidnil mě Kaztinski a zmizel mi ze zorného pole, jak se znovu uložil na lehátko.

Ivan Beljejevič Rigajev byl další člen posádky. Když jsem se ho ptal, co vlastně dělá, dostal jsem jen vyhybavou odpověď. Postupně jsem si o něm udělal obrázek. Byl to specialista na zajištění životních podmínek, odborník na detekci a neutralizaci škodlivých

látek všech možných druhů: chemických, mutačních a radiačních jedů. A pomocný navigátor.

Zbytek dne proběhl bez dalších vyrušení. S krátkou zastávkou na doplnění vody a pohonných hmot v obchodní stanici, která se jednoduše jmenovala Na cestě, jsme toho dne urazili slušných dvě stě dvacet kilometrů.

Po zastavení, kdy ostatní začali chystat tábor, jsem se věnoval motoru a také jsem si už poněkolikrát prohlédl podvozek.

Šestnáctiválec po celou dobu pracoval jako hodinky, jeho provozní teplota se ustálila na spodní hranici ideálního rozsahu, jaký jsem si stanovil. Křivka točivého momentu se posunula ještě o sedmdesát otáček dolů, mohl jsem snížit standardní provozní otáčky. A reálná spotřeba paliva vůči mému prvotnímu odhadu klesla – tady jsem si nejvíc oddechl, má piplavá práce se vyplatila. Laborace s ideálním nastavením motoru byla možná díky tomu, že výkonný diesel vlastně sloužil jen k dobíjení akumulátoru. Všechny systémy tanku včetně vlastního motoru poháněla elektřina. Při ekonomickém režimu, který jsme dnes udržovali, náš akční rádius výrazně přesahoval tisíc kilometrů. A to jsme dnes ještě tankovali. Proč byl původně akumulátor spřažen s turbínou, mi nedávalo smysl, snad jen kdyby někdo požadoval nárazově abnormální výkon.

Na podvozku bylo nejvíc patrné, že celý tank je produktem technologie, o kterou jsme už dávno přišli. Vyrobený z materiálů připomínajících ocel, ale ne ze skutečné oceli, zdánlivě z jednoho kusu, kdy jedna jeho část bez zjevných spojů, ať už šroubových, nýtovaných, svařovaných či lepených, navazovala na druhou. Po celodenní práci měly být dynamické části pružení alespoň zahřáté, ale při dotyku chladily a zdály se nedotčené cestou jako vždy. Jako obvykle jsem provedl standardní kontrolu napjatosti pásů, čepů jednotlivých článků a všech kol, pojezdových, napínacích a hnacích.

Pomalou jsem začínal chápat, proč kapitán na tanku tak lpí. Pravděpodobně by v celém lidmi obyvatelném světě nedokázal získat lepší. A bylo mi jasnější, jak jsme před čtvvrstoletím v poslední velké válce dokázali stroje porazit. S více takovými stroji to bylo možné.

Sepsal jsem své technické hlášení a poslal ho interkomem na velitelské stanoviště. Kapitán Knispel toho příliš nenamluvil a v době

klidu dával přednost písemným hlášením. Vlastně jsem z něj získával dojem, že se lidské komunikaci, pokud to bylo jen trochu možné, vyhýbá.

„Sandersi!“ zahulákal na mě z venku Cyr.

Celým jménem Arthur Cyr, druhý střelec a zbrojmistr, současně také největší a nejsilnější muž posádky. A k tomu dokonalá mlátička. Právě on se bez jakýchkoliv skrupulí vrhl proti Krysákovu gangu. Kdyby nakonec nedošlo k trumfování o největší palebnou kapacitu, věřil jsem, že by je dokázal zahnat na útek. Moc toho nenamluvil, ale zastal každou práci, a když někdo potřeboval, pomohl mu. Marlon, náš hlavní řidič, toho občas zneužíval. Všiml jsem si, že Cyr si to uvědomuje, ale nijak to neřeší.

„Už jdu!“ zahulákal jsem a začal se škrábat z kokpitu ven.

První týden jsem byl samá modřina a šrám, ale teď už mi úzký průlez z mého stísněného pracovního místa nedělal problém. Pochyboval jsem ale, že by se jím protáhl Cyr.

Čekal na mě venku, přes ramena přehozená segmentová těla trojnohých hlídačů. Čekala mě poslední povinnost dnešního dne – zabezpečení perimetru pro noční odpočinek. Sebral jsem předávaný náklad a trochu podklesl v kolenou. Deset hlídačích trojnožek vážilo třicet kilogramů. Cyr jich nesl dvojnásobek.

„Chci, aby se karavana utábořila v těsnější formaci, takhle nejsem schopen zaručit bezpečnost,“ zaslechl jsem strohý bezemoční hlas našeho kapitána.

Stál na druhé straně tanku, a proto jsem ho neviděl.

„Nebudete rozkazovat, kde se moji muži mají utábořit!“ druhý diskutér zněl vztekle.

Podíval jsem se na Cyra, ten lhostejně čekal, až si srovnám své břemeno a budu ho následovat. Vykoukl jsem, s kým kapitán diskutuje.

Byl to Varen Brigg, velitel osobní stráže našeho zaměstnavatele. Brigg byl velký hřmotný muž, který dokázal své muže srovnat do latě jediným pohledem. Chodil oblečený v uniformě v maskovacích barvách, nikdy neodkládal velkou automatickou pušku a na opasku měl tři granáty. Považoval jsem to za pózu.

„Pak tedy musíme konzultovat pana Camuvieliho,“ pokračoval kapitán v debatě svým typickým nezúčastněným tónem.

Odhadl jsem délku formace, kterou bychom měli pokrýt detekčními čidly, pokud by zůstala na noc taková, jaká právě byla. Podle toho, co jsem si načel v manuálech, by to i tak šlo.

Podíval jsem se na Cyra, abych mu to řekl.

„Byl by to jen jednoduchý nejištěný okruh,“ přesně odhadl, co mám na mysli. „A kapitán si to očividně nepřeje.“

Náš velitel s Varenem Briggem odešli směrem k osminápravovému luxusnímu kolosu majitele konvoje. Aniž bychom se na tom s Cyrem domluvili, opřeli jsme se každý o jedno kolo tanku a čekali na výsledek.

Netrvalo to dlouho. Rozhovor s naším chleboďárce jsme sice neslyšeli ani neviděli, ale brunátná tvář Brigga, který okolo nás rázoval vzteklým krokem pryč, mluvila za vše.

Všechny vozy konvoje se vzájemně přiblížily a uspořádaly do tří souběžných linií. Zaregistroval jsem, že několikrát přitom málem došlo ke kolizi. Taková operace chtěla nacvičit.

Přestal jsem přemýšlet a dal se s Cyrem do práce.

Umístování sond a kontrola jejich zapojení nám zabrala hodinu, i když vše šlo jako na drátkách. Při návratu na nás čekala horká káva a slanina škvířící se na naftovém vařiči. Kompresor zajišťující dokonalé spalování tiše šuměl, výfukové potrubí bylo postaveno tak, aby zplodiny hoření byly vypouštěny v dostatečné vzdálenosti, úzký proužek šedého dýmu byl pohledem sotva patrný.

Dnes vařil Marlon. Pokud překonal svou lenost, byl z nás nejlepší kuchař a z mála dokázal vykouzlit opravdové dobroty. Rigajev seděl na rohoži se zkříženýma nohama a sledoval displeje na dvou detekčních kostkách umístěných na trojnožkách zaražených do země před ním, mezi rty nezapálenou cigaretu.

„Dobré místo,“ zhodnotil svá měření. „Minimální kontaminace.“

Katzinski ukázal na konvici položenou na zemi kousek od vařiče.

„Káva je hotová,“ prozradil.

Celý den bylo horko a já si mnohokrát představoval doušek něčeho studeného. Teď, krátce po setmění, jsem se ale na horký nápoj začal okamžitě těšit.

Marlon otočil naplocho seříznutou klobásu, prozkoumal její povrch a pak do oleje přihodil z dřevěného prkýnka nakrájenou směs.

„Co to je?“ okamžitě se ze zamyšlení probral Rigajev.

„Divoká cibule, pažitka. Říkal jsi přece, že je to tady čisté,“ odpověděl mu skoro posměšně Marlon.

„Ale tys to natrhal dříve, než jsem to zjistil!“

„Nemusíš to jíst, zbude víc na ostatní,“ pokrčil Marlon rameny.

Nechal jsem je jejich popichování. Rychle se stmívalo. Nebyl jsem na to zvyklý, doma jsem se v tuto dobu obvykle vyskytoval v dílně či garáži, obklopen umělým světlem.

Silným umělým světlem, podobně jako všichni ostatní. Možná proto, abychom zaplašili tmou a strach, který přinášela.

Z dálky se ozvalo zavytí. Mohl to být skutečný pes nebo vlk, nebo také strojový pes – vlk, prostě mech. Nedokázal jsem to rozlišit.

Jídlo začalo vonět a kupodivu jsem v něm necítil jako hlavní část klobásu, ale spíš Marlonovy další příměsi. Začaly se mi sbíhat sliny.

„Pánové?“

Kapitán přišel tak tiše, až jsem se lekl; nechápal jsem, jak to dělá.

„Jsem pozván na večeři k panu Camuvielimu, uvítal bych doprovod. Není to rozkaz.“

„Ale brzy bude, pokud se nikdo dobrovolně nepřihlásí,“ uchechtl se Marlon polohlasem, ale tak, aby to slyšel i sám Knispel.

Ostatní dělali, že kapitána neslyší. Trochu lítostivě jsem se podíval na naši večeři, Marlon se překonal. Ale má zvědavost byla silnější.

„Já bych šel,“ navrhl jsem, i když jsem předpokládal, že budu odmítnut. Přece jen jsem byl nováček.

„Dobře, za deset minut odchod,“ určil kapitán.

„A pak že prý to není rozkaz,“ znovu se uchechtl Marlon.

„Není,“ potvrdil kapitán, jako by nechápal narážku.

„Očekává se ode mě něco zvláštního?“ zeptal jsem se.

Společenských setkání, pokud jsem nepočítal tancovačky, které se standardně zvrhávaly v téměř plánované rvačky mladých mužů, jsem se zatím příliš neúčastnil.

Kapitán se nad mou otázkou vážně zamyslel.

„Konverzovat. Obávám se, že konverzace na mě bude až příliš.“

Překvapil mě, současně jsem se cítil rázem mnohem nejistěji.

„To by asi byl Marlon lepší kandidát,“ zkusil jsem vycouvat.

„Vařím,“ zareagoval ten bryskně na moji poznámku.

„Tak to máš smůlu,“ pronesl od svého displeje Rigajev. „Camuvieliho dcera je skutečně výstavní kočka a má okolo sebe spoustu dalších kočiček, které jsou o poznání dostupnější.“

Marlon okamžik vypadal, že toho opravdu lituje, pak se ale soustředil na přípravu jídla.

„Někdy jindy a někde jinde. Na Camuvielim se mi něco nelíbí. Vlastně ani ne na něm, spíš na jeho dceři.“

„Kyselá závist,“ ocenil Rigajev a dál se věnoval svým přístrojům.

Marlon na rozdíl od ostatních členů posádky nebyl skoupý na slovo. Naneštěstí se tematicky obvykle věnoval ženám a svým úspěchům u nich. Na druhou stranu, určitě nebyl hloupý, spíš mnohem chytřejší než já, a všímal si věcí, které já nevnímal. Umínil jsem si, že se ho na jeho poznámku týkající se Camuvieliho později zeptám.

Moc oblečení jsem neměl. Jeden overal na práci, kalhoty a dvě košile – vlastně taky na práci. K tomu praktickou vestu s množstvím kapes a třičtvrtě kilogramu funkčního spodního prádla. Dál jsem nafasoval neprůstřelný komplet, o který jsem se každou chvíli praštil, ať jsem ho ve svém tankovém kokpitu zavěsil jakýmkoliv způsobem. A také na můj vkus až moc velkou automatickou pistoli s dlouhým zásobníkem, který mi neustále překážel. Naštěstí jsem k ní dostal i kratší zásobník. Po chvíli váhání jsem zbraň nechal na jejím místě v kokpitu. Připadal bych si s ní směšně. V neprůstřelném kompletu bych asi zaujal, ale také se mi nezdál vhodný ke společenskému setkání. Spokojil jsem se s kalhotami, košilí a trochu jsem si opucoval boty.

Camuvieliho lidé uměli vykouzlit pohodlí a luxus i při provizorním táboření. Stačily k tomu tři stoly potažené ubrusem, jídlo, baterie lahví a nonšalantní šum konverzace. Jídlo bylo servírované na prvotřídním nádobí a cabernet z Jihodolu v lahvích ze skutečného skla. Dosud jsem nikdy nepil víno ze skleněných lahví, bylo příliš náročné na transport.

„Á, kapitán Knispel, těší mě, že jste si našel čas,“ obrátil se k nám sám Camuvieli.

Byl to muž průměrné výšky se sklonem ke kulatosti a na obchodníka překvapivě vstřícným výrazem. Všiml jsem si ale, že jeho

lidé vykonávají rozkazy rychle a přesně, aniž by je k tomu potřeboval nějak pobízet.

Přátelským gestem do hovoru přizval další dva muže.

„Pánové Anton Wruise, Grehem Deheb,“ představil je, „kteří se na poslední chvíli přidali k naší karavaně a propůjčili jí tak ještě větší sílu a odolnost.“

Knispel naznačil strohou úklonu.

„Zaregistroval jsem, že máme o několik nákladních vozů víc než v původních propozicích. Mohu do svých plánů počítat i s vašimi muži? Pokud mají vojenský výcvik?“

Deheb a Wruise se po sobě podívali.

„Podílíme se na nákladech konvoje včetně zajištění bezpečnosti,“ odpověděl Deheb trochu nakvašeně.

Zjevně se mu nechtělo svěřovat jediného muže pod cizí velení.

„Mí lidé jsou dobře vycvičení a ozbrojení,“ zareagoval Wruise o poznání věcněji.

„Můžete u drinku probrat podrobnosti a optimalizovat společný postup,“ doporučil jim Camuvieli. „Bude to ku prospěchu nás všech. Omluvte mě, pánové, na chvíli.“

Odešel a odkryl mi výhled na tři mladé ženy diskutující kousek za stoly s pohoštěním. Tedy Rigajev opravdu nelhal. Jedna byla dlouhovlasá zrzka s postavou tvaru přesýpacích hodin, druhá nakrátko ostříhaná blondýna a třetí tmavovláska. Na sobě měla dlouhý kabát, do kterého se choulila, jako by jí byla zima, a přišla mi trochu smutná. Nebo unavená.

„Á, naši ochránci,“ vyrušil mě z pozorování hřmotný muž v masovací uniformě.

V ruce držel skleničku a vypadal, že je to jen jedna z celé předchozí dlouhé řady. Kapitán na něj krátce pohlédl, pochopil jsem, že ho dobře zná. O krok v pozadí se držel Varen Brigg, ten se po předchozím jednání s mým velitelem nechtěl zjevně pouštět do žádné další debaty.

„Major Cautski, velitel ozbrojených sil pana Camuvieliho,“ představil ho Knispel, chvíli mi trvalo, než mi došlo, že to říká kvůli mně.

„A to je kdo?“

Cautski se na mě opovržlivě podíval a hodil do sebe skleničku na ex. Muž z Camuvieliho personálu pro tuto příležitost oblečený do tmavého saka s bílým motýlkem k nám přispěchal, nabídl mu další sklenku a při té příležitosti obsloužil kapitána i mě.

„Matyáš Sanders, vynikající mechanik,“ představil mě kapitán.

„Musíš být dobrý, jinak bys tu trosku nerozchodil.“

Cautski opovržlivě máchl směrem k siluetě našeho tanku.

Musel mít dobré informace, protože o dřívějším stavu motoru jsme se nijak nešířili.

Deheb a Wruise pozorně naslouchali, zaregistroval jsem, že naším směrem zamířily i tři ženy.

„Není to troska,“ odpověděl jsem studeně.

Po měsíci urputné práce jsem byl na své dílo hrdý.

„Měl jsem za to, že nás bude doprovázet těžký tank s patřičnou palebnou kapacitou, ale ten váš stroj se tak jen tváří. Je to prostě napůl vrak,“ nenechal se zastavit Cautski. „Má poškozený kanón, jedete na vyměněný diesel; musíte mít neskutečnou spotřebu. Pochybují, že s námi udržíte krok po celou cestu. Ale nepočítejte s tím, že vám přenechám něco ze svých palivových rezerv!“

Jeho proslov Deheba i Wruise viditelně znepokojil.

Podíval jsem se na kapitána, ten však nevypadal, že by hodlal odpovédět, zdál se ztracený v myšlenkách někde daleko... nebo hluboko.

„Nebudeme potřebovat ani deci vaší nafty,“ odsekl jsem popuzeně. „Náš motor je vynikající, dokonale seřízený a nemrhá palivem tak jako vaše agregáty. Stačí se podívat na výfukové plyny, nebo si jen čichnout.“

Má strohá odpověď mi vysloužila pozornost, po které jsem netoužil, ale nedokázal jsem se zastavit. Tank byl stroj z jiného věku a málokdo si dokázal představit, co všechno dokáže.

„Pokud nás někdo nebo něco napadne a bude mít k dispozici cokoliv účinnějšího než kulomet, budete bez tanku ztraceni.“

„Naše vozy mají RHA ekvivalent deset centimetrů!“ odsekl pohrdlivě Cautski.

To mě trochu překvapilo, podcenil jsem je, předpokládal jsem, že jsou chráněné jen standardní ocelí, tak silný konvenční pancíř by neunesly.

„Skla mají stejný RHA¹ ekvivalent? A kola?“ zareagoval jsem otázkou.

Podle kyselého výrazu Cautského jsem trefil hřebík na hlavičku.

„Ale stejně nesplňujete parametry poctivého těžkého tanku,“ nenechal se zastavit.

„To je diskutabilní, záleží na použité normě,“ probral se překvapivě kapitán ze svého zamyšlení.

Netušil jsem, že existují nějaké normy týkající se staré vojenské techniky, ale mlčel jsem. „Se všemi skutečnostmi týkajícími se našeho technického vybavení byl pan Camuvieli seznámen a byly brány v potaz při uzavírání smlouvy. Měl byste je mít někde ve svých podkladech,“ pokračoval Knispel.

„Jinými slovy, Camuvieli ušetřil,“ zhodnotil to kyselě Wruise.

„A proto jste ušetřili i vy, nikde jinde byste tak lacino místo v dálkovém konvoji nezískali,“ vmísil se do debaty opět Camuvieli, který se mezitím vrátil ze své pochůzky.

„Předpokládal jsem, že nás bude chránit plně vyzbrojený tank odpovídající svou kvalitou strojům z Hanturiho války,“ tvářil se nespokojeně Deheb.

Camuvieli se na oba obchodníky zeširoka usmíval a kývl na číšníka, ať přinese pití.

„Takhle to ve smlouvě určitě nestojí, specifikace tanků z Hanturiho války mi není známa. Navíc ta událost je už historie a stala se legendou.“

Camuvieli pokrčil rameny a udělal gesto, jako by téma nestálo za další hovor.

„Pánové, dost obchodování, dáme si něco k pití. Na dobrou náladu, čeká nás dlouhá cesta, měli bychom spolu vycházet co nejlépe.“

Odpoutal jsem se od společnosti a zamířil ke stolům s jídlem. Celá konverzace za moc nestála a málem jsem se pohádal, doufal jsem, že se odškodním u jídla. Naložil jsem si na talířek pár chutně vyhlížejících a ještě lépe vonících věcí, o nichž jsem jen matně tu-

¹ RHA ekvivalent: Údaj určující odolnost pancíře. Udává tloušťku klasického pancíře z homogenní válcované oceli, která má stejnou kinetickou odolnost jako pancíř popisovaný.

šil, co jsou zač. Chutnaly ještě lépe, než vypadaly – tohle nebylo nic rostlinného původu a ani průmyslově produkovaná živočišná bílkovina, ale skutečné maso z tvora, který kdysi běhal a dýchal. Takové pohoštění muselo být neskutečně drahé. Nechápal jsem, proč Camuvieli šetřil na penězích při nájmu žoldněrů, a přitom tolik utrácel za luxus. Ale lidé se velmi často chovají nelogicky, na to jsem si už zvykl. Nebo byla kapitánova cena tak vysoká, že exkluzivní jídlo představovalo jen zanedbatelnou položku.

Rozhlížel jsem se a přitom uvažoval, zda se pokusím, zda se odváším vyhledat ty tři mladé ženy, přesněji jednu konkrétní z nich. Nebo si podrobněji prohlédnu Cautského vozy. Těsná formace a probíhající párty k tomu skýtaly ideální příležitost. Vzhledem k tomu, že jsem trojici nikde neviděl, to vypadalo na prohlídku techniky.

„Prý jste opravdu dobrý mechanik,“ ozvalo se mi za zády.

Otočil jsem se a spatřil je všechny tři u vedlejšího stolu. Musel jsem být hodně zamyšlený, když jsem je neslyšel přicházet. Podle toho, jak se tvářily, se ale možná snažily si ze mě vystřelit a schválně přišly potichu. Mluvila dlouhovlasá zrzka.

„Myslela jsem si, že to se člověk učí celá léta, a ta vám ještě chybí,“ blondýnka se uchichtla.

„Opravuji stroje od dětství. Také je studuji,“ vysvětlil jsem. „Bez nich nevytěžujeme žádnou úrodu.“

„Takže zemědělec?“ opáčila s nádechem pohrdání blondýnka.

Tmavovláska v ruce držela skleničku, se kterou jemně kroužila a zamyšleně mě pozorovala.

„Zemědělec je ten, kdo dělá zemi, vytváří půdu, na které může něco zdravotně nezávadného vyrůst,“ vysvětloval jsem jí skutečnost, o níž jsem měl za to, že ji zná každý. „Já jsem jen ten, kdo mu pro to poskytuje vhodné nástroje. Vyrábí je nebo opravuje.“

Můj strýc byl skvělý zemědělec a dovezl z pustiny desítky, spíš stovky tun půdy a dalších ingrediencí nutných pro pěstování rostlinných výživových kultur. Pak se jednou nevrátil. Většina zemědělců takhle končí.

Tmavovláska neříkala nic, zrzka, když zjistila, že se na ni dívám, uhnula pohledem a začala si nabírat na talířek.

„Dámy, nepodceňujte ho, nepochází z města, ale to neznamená, že je vidlák.“

Herbert Camuvieli už měl za sebou nějakou tu skleničku a vypadal ve výtečné náladě.

„Porazil mě v šachu, a já se obávám, že ani v odvetné partii nebudu mít šanci, každopádně se o to ale pokusím,“ hlaholil.

„Matyáš Sanders, jeho jméno už asi znáte,“ představil mě.

„Elizabeth Deheb, Valerie Wruise a má drahá sestřenka Nataša,“ dozvěděl jsem se konečně jméno tmavovlásky.

Všechny byly oblečené v praktických cestovních šatech, ale bylo vidět, že to jsou oděvy šité pro ženy, ne jako unisexové polouniformy, ve kterých obvykle chodily dívky u nás. I když i ty si je často přeshívaly k obrazu svému.

Většinu mužských pohledů z okolí přitahovala kaštanová zrzka – Valerie. Ani košile a vesta s množstvím kapes a úchytek nedokázaly zakrýt její objemná ňadra; kalhoty naopak zdůrazňovaly štíhlý pas a oblé boky. Nataša, dlouhý rozepnutý kabát toho sice příliš neodhaloval, ale ani vysoké pracovní boty nedokázaly zkrátit její dlouhé nohy.

Nasadil jsem zdvořilý úsměv, pokusil jsem se o zdvořilý úsměv. Takhle zblízka jsem z nich byl ale nervózní. Tohle byl jiný svět, doma jsem se cítil jistější a zhruba jsem tušil, jak si se ženami stojím.

„Nějak ztratil řeč, možná neumí mluvit,“ ohodnotila mě Elizabeth.

Vypadala jako vtipálek. Valerie se k ní naklonila, jako by jí chtěla něco říct, Nataša dál vyčkávala.

„Přemýšlím,“ vysvětlil jsem. „Nerad bych se dopustil faux pas.“

„Jakého faux pas?“

Nataša Camuvieli nasadila dokonale tázavě nevinný výraz. Narhala mi na smeč, odhadoval jsem, že záměrně.

„Hledám indicie,“ pokračoval jsem.

„Tak indicie? Vidím, že slovník cizích slov umějí používat i na vesnici!“ Blondatá Elizabeth se rozehrávala, rty našpulené do pobaveného úšklebku; vlastně se zdála dost explozivní.

„Přemýšlím, zda jste manželka, nebo dcera muže, jehož jméno nosíte,“ vypálil jsem na Elizabeth.

Elizabeth zrudla, Valerie si schovala ústa za dlaň a Herbert vybuchl smíchy. Nataša přimhouřila oči a upila ze své skleničky.

„Tak to bylo velmi elegantní,“ mával na mě Herbert.

„To vypadám tak stará?“ opáčila Elizabeth vztekle.

„Ne, ale zato váš otec velice movitě.“

Teď se rozesmáli všichni.

„To bylo opravdu hezké, naši drsňačku už dlouho nikdo takhle elegantně neusadil. Nataša,“ podala mi dcera Orfela Camuvieliho ruku.

Měla příjemný stisk, ani příliš mdlý, ani přehnaně silný.

„Nataša má pravdu, nandal jsi mi to,“ překvapila mě Elizabeth a svou předchozí ostrost otupila polibkem na tvář.

Valerie na ni přitom vrhla kradmý pohled, ale nekomentovala to.

„Vypadalo to na nudný večer, ale není,“ ukončila seznamování a také mi podala ruku.

„Pojďme si rychle ještě pro skleničky. Strýc je sice štedrý, ale má až nadbytečně vyvinutý smysl pro povinnost,“ naváděl nás Herbert.

U mobilního baru se rozproudila nenucená konverzace, většinou se týkala příprav na cestu a obtíž se sháněním potřebného materiálu a zboží. Věnoval jsem se jí jen na půl ucha, protože většinu své pozornosti jsem věnoval tomu, jak Nataša mluví, jak se přitom tváří a směje se, poslouchal jsem barvu jejího hlasu.

Uvědomil jsem si, že mám problém, ale zatím jsem si to nepripouštěl.

„A co si myslíte vy? Přibývá útoků botů, nebo jich naopak ubývá?“

Cautski s obchodníky se o tématu bavili u vedlejšího stolu, teď se přesunuli k baru a zatáhli mě do hovoru.

„Nevím, nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel,“ zarazil jsem se.

Cautski nade mnou opovržlivě mávl rukou, až mu vyšpláchno ze skleničky, ostatní čekali na odpověď.

„Podle množství oprav naší techniky následkem útoků strojů bych řekl, že jich spíš přibývá,“ zhodnotil jsem.

„Vidíte, říkal jsem to!“ zatvářil se Deheb vítězně.

„Ale prosím vás, nemůžete soudit podle zkušeností opraváře.“

Cautskému jsem se opravdu nelíbil. Zaregistroval jsem, že Nataša náš hovor úkosem sleduje. Možná proto jsem pokračoval v hovoru.

„Staral jsem se o vybavení naší osady deset let, v posledních pěti letech sám, k tomu mi přibyla rozsáhlá klientela z okolí a poslední dva roky jsem nevěděl, kam dřív skočit. Mohu vám popsat každou zajímavější poruchu následkem útoku zmateného bota nebo mecha.“

„Co myslíte tím zmatený bot?“ chtěl vědět Wruise.

„Prostě poškozený, neřízený bot, který se z pustiny dostal až do centra lidské civilizace.“

„Takže dokonce ani vy si nemyslíte, že se útoky na lidi stupňují, že staré válečné inteligence se nás snaží zničit?“ pokračoval Cautski v popichování.

„Takhle otázka původně nezněla,“ připomněl jsem. „Jen zda útoků, pokud to jsou útoky, já bych je nazval nehody, náhodná setkání s rozpadajícím se poškozeným hardwarem, přibývá nebo ubývá. Dle svých zkušeností za posledních deset let si myslím, že jich spíš přibývá, nic víc.“

Rozhovor přerušilo cinkání zvonku.

„Omlouvám se, ale přichází čas na poslední drink, zítra brzy vstáváme!“ zvučně promluvil Camuvieli.

Byl jsem za vyrušení rád, protože mě Cautski začínal rozcilovat a o další hovor s ním jsem nestál.

„Co si dáš?“ oslovil jsem poprvé přímo Natašu Camuvieli. „Z nabídky tvého otce. Co je nejlepší?“

„Téměř vypadáš, jako bys to neschvaloval,“ odpověděla a podala mi prázdnou skleničku.

„To vůbec ne, jen mě to fascinuje: Dávat si drink uprostřed pustiny, s výhledem na temný horizont, za nímž se může skrývat cokoliv. A s hvězdami nad hlavou.“

„Ano, je to zvláštní,“ souhlasila. „Možná proto to můj otec tak dělá.“

Přitom se podívala vzhůru a její tmavé vlasy s až kovovou kvalitou odrazily světlo plamenů plynových hořáků.

Ukázala si na láhev. Zavrtěním hlavou jsem odmítl pomoc číšníka a nalil jí víno, které teď v noci mělo dokonale černou barvu.

„Snaží se nás staré válečné inteligence zničit? Co myslíš?“ vrátila se k předchozímu tématu.

„To je těžká otázka, opravdu jsem nad ní nikdy nepřemýšlel. Řeším menší problémy. Mít dost náhradních dílů, materiálu, zdroje energie.“

A také se nenechat zabít nebo zmrzačit šíleným mechem, který už dávno zapomněl svou skutečnou funkci a chová se naprosto nepředvídatelně. To už jsem ale nahlas neřekl.

„Můj otec si ji klade často, protože na správné odpovědi závisí zvolení správné obchodní strategie. A spoustu podobných.“

Potlačil jsem zaklení. Nahodilý pohyb lidí v okolí nám dopřál krátkou chvíli soukromí, a my jsme hovořili o starých válečných inteligencích a obchodních strategiích. To bylo mé prokletí, nedokázal jsem se prostě lehce a nezávazně bavit. Ani s krásnou ženou, která se mi zatraceně líbila.

Do které jsem se zamiloval. Sakra.

„Obchodní strategie je tvůj koníček?“

Zasmála se a pohodila přitom hlavou, znovu jsem obdivoval odlesky na jejích vlasech.

„Ne,“ odpověděla po krátkém zaváhání. „Jen jsou běžnou a podstatnou součástí mého života. A co stroje a boti, jsou tvůj koníček?“

„Další složitá otázka. Umím opravovat stroje, rozumím jim,“ uvažoval jsem nahlas. „Jsem v tom dobrý. Asi ano, stroje jsou můj koníček. Ale boti,“ pokrčil jsem rameny. „O těch mnoho nevím.“

Večer se chýlil ke konci, lidé odkládali sklenice, číšníci pomalu začínali sklízet nádobí.

„Rád bych na náš rozhovor navázal,“ řekl jsem.

Kdybych to nezkusil, vyčítal bych si to.

Nejbližší lampy zavěšené na lanech pohasly, druhý okruh ještě svítil.

„Nejlépe v soukromí, bez velké společnosti okolo.“

V šeru jsem viděl, jak se usmívá.

„Tak to bylo velmi sofistikované pozvání na rande.“

„Jak jinak, pokud jsou obchodní strategie nedílnou součástí tvého života. Byla nutnost být sofistikovaný.“

Zasmála se. Další lampy zhasly, nebo spíš někdo je zhasnul.

Pomalou, abych jí dal čas, jsem se naklonil; vyčkávala. V poslední chvíli se pohnula, abych našel její rty přesně.

„Dobrou noc,“ rozloučila se.

Ještě okamžik jsem si vychutnával stopy její přítomnosti a pak jsem jen tak stál v stupňující se temnotě.

Večer definitivně skončil, byl čas jít spát.

„Co musím udělat, abych si mohl odnést tuhle láhev?“ zeptal jsem se jednoho z číšníků uklízejících stoly a ukázal na nenačatou láhev koňaku.

„A pro koho je?“ odpověděl mi otázkou a prohlížel si mě. „Jo, ty jsi jeden z tankmenů,“ poznal mě, „a až moc sis povídal se šéfovou dcerou.“

Nic se neutají. Doma ani tady.

„Pro ostatní,“ odpověděl jsem a nechal jeho poznámku bez reakce.

„Stačí, když si ji vezmeš,“ prozradil mi a odešel s velkým podnosem plným špinavého nádobí.

V našem táboře bylo ticho, všichni spali. Všichni až na Rigajeva, ten něco studoval na svém osobním počítači. Schoval jsem láhev, opláchl si tvář, vyčistil zuby a pak chvíli mával kartáčkem v chladnoucím vzduchu, aby se spustil katalytický proces a štětiny kartáčku ze speciálního materiálu se sami dezinfikovaly. Stačilo jim k tomu polarizované měsíční světlo.

„Vypadáš, že ses bavil dobře,“ zhodnotil Rigajev.

„Vlastně ano,“ připustil jsem.

„Tu láhev schovej tak, ať ji nenajde Katzinski, vypil by ji,“ doporučil mi.

Ráno jsem se vzbudil za úsvitu a byl jsem poslední, na vařiči už bublala káva. S hrnkem v ruce jsem sledoval muže u okolních strojů, jak rozevírají a čistí sluneční kolektory. Každý získaný joule energie znamenal uspořené finanční prostředky, ušetřené palivo, delší dojezd a tedy větší záruku bezpečí.

„Pán nemá nic na práci?“ popíchl mě Marlon, který seřizoval obvod pro elektrostatické čištění průzorů. Pokud by nefungoval správně a jemný prach spolu s pouštním pískem by je ušpinil, musel by řídit v brýlích s otevřeným průzorem.

„Všechno jsem udělal už včera, hlášení je v systému,“ odbyl jsem ho.

„A jaké to bylo s Camuvieliho dcerou?“ nasadil vědoucí úšklebek.

Odkud se to sakra dozvěděl on? Večer zůstal přece v našem ležení a teď ráno ještě nikam nešel. Vlastně ano – záchody, nebo spíš místo za ně označené, se nacházely sto metrů od tábora. I jen močit v bezprostředním okolí bylo zakázáno. Zřejmě někoho potkal cestou a stačili si vyměnit klepy.

„Samozřejmě že to za to stálo,“ odbyl jsem ho.

Chtěl se vyptávat, ale otočil jsem se a vyšplhal se i s kávou na korbu tanku. Slunce už se odlepilo od horizontu, ale nemělo ještě žádnou sílu, na druhé straně se vznášel ohromný bledý měsíc, ve vlasech jsem cítil ještě stále chladný vítr. Nový den začínal.

Přesně o hodinu později se celá karavana dala do pohybu. Seděl jsem na svém sedátku, rozhlížel se a pozoroval tři automatické drony líně plachtící ve vzduchu a zprostředkovávající nám přehled o okolí.

Podle Camuvieliho rozkazu jsme nasadili výrazně pomalejší tempo než předchozího dne. Byl jsem tomu rád, každý kilometr za hodinu navíc proti optimální rychlosti znamenal litry spotřebované drahocenné nafty navíc. K ekonomickému tempu jsme stále měli ještě daleko, ale už jsme se nehnali vpřed za každou cenu.

„Pronásledovatelé na šesté hodině,“ ozval se Rigajev po dvaceti kilometrech klidné jízdy.

Zaznělo cvaknutí, to Knispel s někým mluvil na velitelské frekvenci, odhadoval jsem, že s Camuvielim. Zajímavé bylo, že naše pronásledovatele jsme zachytili jako první, přestože jsme jeli v čele konvoje. Logicky si jich měli všimnout ti vzadu. Další důkaz toho, o kolik bylo vybavení tanku lepší než vybavení ostatních vozidel.

„Jsou rychlí, lehké transportéry, odhaduji to na městské policejní nebo ozbrojené síly,“ mluvil dál Rigajev.

Neměl jsem důvod mu nevěřit, já z nejasného obrazu, kde bylo prakticky všechno zahaleno mraky vířeného prachu, nepoznal skoro nic.

„Podle kódu se k nám blíží zverelský vojenský oddíl,“ ozval se kapitán.

Zverelov bylo volné uskupení měst a zemědělských oblastí s centrem v Zverelsku. Postolov ani naše osada už do něj nepatřily. Vlastně jsem nevěděl ani z jakého důvodu, možná protože jsme od nich byli už příliš daleko.

„Mají ale zmatek v identifikaci, používají jak armádní, tak celní značku,“ doplnil Rigajev.

„Marlone, na další rozkaz zaujměte pozici.“

Možná bych se měl přesunout do kokpitu. Projekční stínítko helmy jsem si stáhl právě včas, abych spatřil koordináty vyznačené v mapě. Kapitán chtěl dostat tank z formace konvoje trochu výš do svahu, který jsme po vrstevnici právě překonávali.

„Katzinski, připravte průbojnou municí k palbě na vzdálenost do šesti set metrů. Při výstřelu je nutné způsobit minimum vedlejších škod.“

To už mi před očima defilovaly technické údaje obrněných transportérů. Pokud nebyly významně vylepšené, měly ochranu posádky ekvivalentní padesát pět milimetrů silnému klasickému pancíři, to znamenalo, že náš velkorážný kulomet ráže 14,5 jim nemohl příliš uškodit, o šestihlavňovém rotačním minigunu nemluvě. Čtyřicetimilimetrový rychlopal už asi ano.

„Cyre, vezměte si pušku, střilet budete na primární cíl na můj povel.“

Co to je primární cíl, jsem netušil, ale ostatní členové posádky jednali, jako by podobnou situaci měli nacvičenou.

„Sandersi, vy mě doprovodíte, vezměte si balistický komplet.“

Nechápal jsem proč já, ale neprotestoval jsem, rozkaz je rozkaz. Navléct se v kokpitu do balistického obleku pro mě ale bude oříšek. Opustil jsem své místo a protáhl se poklopem do nitra tanku.

„Za sedm minut budou na dohled, pane,“ oznámil Rigajev.

„Zastavte.“

Jako by kapitánův rozkaz platil pro celou karavanu, všechny vozy začaly brzdit, lehké obrněnce Cautského se přesunuly směrem vzad, asi aby pokryly nárazníkové pásmo s našimi pronásledovateli.

Nakonec jsem se převlékl venku na korbě, bylo to mnohem jednodušší a rychlejší. Už v plné výstroji jsem seskočil na zem, kolena se s nezvyklou vahou trochu prala.

Knispel už na mě čekal, opět jen ve své strohé uniformě bez jakéhokoliv hodnotního či jiného označení.

„Dejte mu brokovnici,“ přikázal, když spatřil, že jsem ozbrojen jen svou osobní pistolí. „*Brokovnici?*“ položil Cyr sedící na věži na slovo zvláštní důraz.

Kapitán na jeho otázku nijak nezareagoval, Cyr se po chvíli čekání naklonil do průlezu, až v něm zmizel od pasu dolů a vynořil se z něj se zbraní, která se trochu podobala klasické brokovnici. Podobné, ale ne tak robustní jsme používali na likvidaci toxických ptáků. Oni sami jedovatí nebyli, jen jejich trus, ale to stačilo.

„Pevně si ji zapři do ramene,“ doporučil mi Cyr, když mi zbraň podával.

První dojem klamal, byla to úplně jiná brokovnice, než jsem znal. Zdánlivě vysoustružená z jediného kusu, z kovu nebyl jen povrch pažby a její patka. Hlaveň o značné ráži neměla rýhování. Pojistku jsem našel intuitivně.

Kapitán se bez dalších řečí otočil a vyrazil k místu, kde se shromáždili Cautského vozy, viděl jsem tam i velký Camuvieliho obrněnec.

Marlon otočil tank a pomalu, nasadil tichý režim, zamířil výš po svahu. V kamenitém terénu po něm zůstávalo jen minimum stop, na letmý pohled prakticky žádné. Kde je Cyr, jsem netušil, ztratil se jako duch. Nasadil jsem si helmu a vyrazil za Knispelem.

K hloučku vyčkávajících jsme dorazili, když se zpoza terénní vlny vynořil první z obrněnců doprovázený vlnou zvířeného prachu. Cautského muži zaujímali střelecké pozice ve svazích okolo obchodní cesty, vozy z nákladu se od nás vzdálily víc dopředu, aby nebyly ohroženy případnou palbou.

Byly to předběžné přípravy, nevěděl jsem, zda a případně jak probíhala komunikace se zverelskou vojenskou jednotkou, stále mi to však připadalo, že se chystá spíš ostré vyjednávání než otevřený boj.

Obrněnce se rychle blížily, byly rozměrnější, než se jevily při sledování ze vzduchu, čtyřnápravové, vybavené kanónovými věžemi, jeden jen raketometry. Spustil jsem si hledí helmy, odjistil brokovnici. Knispel se na mě podíval, ale neřekl nic, Camuvieli se zamračil. Vypadal zachmuřeně a napjatě. Neměl zbraň, ale doprovázeli ho dva po zuby ozbrojení muži v neprůstřelných vestách.

„Jiný typ, než jsme odhadli původně,“ slyšel jsem v interkomu Katzinského. „Nějaký nový model, tipuji, že pochází ze zbrojíren Císařství.“

Vůbec se mi nelíbilo stát na ráně a čekat. Stačila by jediná raketa, jediná dávka z jednoho z rychlopalných dvacetimilimetrových kanónů, jejichž ústí nás temně sledovala.

Konečně první z transportérů dojel až k nám a zastavil, ovanula mě vlna horkého vzduchu šířící se od rozehrátého stroje. Přešlápl jsem z nohy na nohu, brokovnice mi najednou připadala absurdně slabá a neúčinná. Ostatní bojová vozidla zaujala pozici v širokém půlkruhu okolo nás, nesnažila se zajíždět příliš do okolních svahů. Bylo jich devět, slušná síla.

Čekal jsem stejně jako ostatní, Camuvieli si kapesníkem otřel tvář.

Cvakly zámky, ozvalo se zasyčení, jak unikl vzduch z přetlakovaných prostor transportéru, během sekundy bylo venku šest mužů. Byli ozbrojeni. Sice na nás nemířili, ale zbraně drželi připravené v pohotovostních polohách. Stejně bohatě postačovaly kulometné hlavně čnící z ostatních transportérů.

Jako sedmý vystoupil velitel. Ten nespěchal, neunavoval se tím, že by zaujímal bojové postavení. Kromě pistole u pasu neměl žádnou další zbraň, na temeni frajersky šikmo posazenou čepici uniformy.

Neomylně oslovil přímo Camuvieliho.

„Major Hinsteg,“ představil se náznakem ležérní úklony. „Příslušník císařské armády a teď dočasně i policejních sil souměstí Zverelsk.“

„Jsem Orfel Camuvieli, vůdce a majitel tohoto konvoje, rád vás poznávám,“ odpověděl Camuvieli zdvořile, po předchozím napětí ani stopa. „Omlouvám se za svou strohost, ale hrozí nám snad nějaké vážné nebezpečí?“

Camuvieli se nyní tvářil zaujatě a zvědavě. Skvělý herec, musel jsem uznat.

„Jaké nebezpečí?“ nechápal Hinsteg.

„No, nedovedu si představit jiný důvod, který by donutil jednotku císařské armády k tak zběsilému tempu, a to nemluvím o vaší strohé nevysvětlené žádosti, abychom zastavili.“